

Modular Game Guide

a collaborative experiment
organized by Jacquelyn Davis + Anja Rühle

Bios¹ + Work Descriptions

As **Cecilia Haupt** realized at a very young age that she was an artist and she painted and made drawings, her future seemed all mapped out. After studying art in high school, she went on to study at *Beckmans School of Design*, and later *Konstfack*. She stayed on at *Konstfack* for five years, in pursuit of both theoretical and hands-on knowledge. She will never let go of painting.

(11) pre- *House under Landscape* (1977)

The painting *House under Landscape* is about how Cecilia, age 5, tried to paint a house but painted over it in oil paint. It became a hill instead.

(2) post- *Landscape of Memory* (2011)

Landscape of Memory is about a place that exists only in memory. A lost paradise.

***

Janna Holmstedt lives in Stockholm and acquired an M.F.A. from *Umeå Academy of Fine Arts* (2004). www.jannaholmstedt.com

(5) pre- *Untitled* (1999)

Wood, glass, photographs, foam rubber, LED, felt.

(8) post- *Environmental Dependency Syndrome* (2009)

A 3-channel video and sound installation with video projectors, rear projection screens, headphones, a table, chairs, a wooden floor and a gun. Length: 3 channels, 7 minutes. Languages: EN/SV. Narrators: Andreas Kundler, Jan Modin and Ulla-Britt Norrman. Actors in the filmed sequences: Janne Kilpiö and Nina Renvall.

***

Janice Lee is a writer, artist, editor and curator. She is interested in the relationships between metaphors of consciousness and theoretical neuroscience, and experimental narrative. Her work can be found in *Big Toe Review*, *Zafusy*, *antennae*, *sidebrow*, *Action*, *Yes*, *Joyland*, *Luvina*, *Everyday Genius*, *elimae*, *Black Warrior Review*, and elsewhere. She is the author of *KEROTAKIS* (Dog Horn Press, 2010), a multidisciplinary exploration of cyborgs, brains, and the stakes of consciousness, *Daughter* (Jaded Ibis, April 2011), and a chapbook *Red Trees*. She holds an M.F.A. in Creative Writing from the *California Institute of the Arts* and currently lives in Los Angeles where she is co-editor of the online journal [*out of nothing*] and co-founder of the interdisciplinary arts organization Strophe.

(1) pre- *Dog in Space* (c. 2000)

A pen and ink rendering of an imaginary dog named Chester in space. The piece was an assignment for a high school art class in which various pen and ink techniques were taught, including stippling.

(15) during- *Untitled* (c. 2007)

A drawing from *KEROTAKIS*, Janice Lee's M.F.A. thesis project and her first book, published in 2010 by Dog Horn Publishing (doghornpublishing.com/kerotakis.html). The book is described as "Janice Lee's postmodern exploration of consciousness, form and narrative, as it follows the journey of G.I.L.L. A contemporary reimagining of Frankenstein that takes us forwards, backwards and sideways through time and space, this is a cutting-edge novel for the multimedia age." The image is a drawing that was etched on black scratchboard and depicts G.I.L.L., the protagonist of *KEROTAKIS*.

***

Ann Lindberg was born 1980 in Nedansjö, a small village outside Sundsvall in Sweden. She moved to Stockholm at the age of 20 to study dance. After four years at *the University College of Dance* 2001-2005, Lindberg began choreographing for independent theater groups, which she thoroughly enjoyed. She began exploring the intersection of theater and dance and was attracted to dance theatre and performance art and began collaborating with visual artists, musicians and

---

1 Note: each contributor's arts education background was purposefully made transparent.

composers. In 2010 she met set and costume designer Anja Rühle and together they founded *nobody dansproduktion*. Their first joint production was the dance theater *WANNABE—so you think you can dance* that was performed at Teater Pero and Platform Stockholm in Liljeholmen January-February 2011 and widely covered in the media. Lindberg's goal in life is to kill the Jante Law and continue inhaling in the street and exhaling on stage. Lindberg and nobody dansproduktion are currently working on a dance theater performance with the working title of *Obstacles*, opening in January 2012. www.annlindberg.se / www.nobodydans.se

(14) pre- *Living Life in 160* (2000)

A dance piece about the pace of Stockholm seen by Lindberg at the time when she—as a 20-year-old from northern Sweden—had just moved to the city. Lindberg examined the problem of the hours in the day not being enough to do everything one could and wanted to do as a wannabe-cultural worker in Stockholm. The piece was danced to techno music in 160ppm and performed at Årsta Teater in 2000.

(12) post- *-26°C* (2011)

An extremely short dance film by and starring Anne Lindberg, premiering in the fall of 2011. A study of dance in cold weather, which also became an endurance test for the photographer and the choreographer/dancer.

***

Joe Milazzo received his M.F.A. in Writing from the *California Institute of the Arts* (2008). He is co-founder of the interdisciplinary arts organization *Strophe*, co-editor of the online journal [*out of nothing*], and editor and publisher of *Imipolex Press*. Joe's critical writing and essays have appeared in *Paris Transatlantic Magazine*, *One Final Note*, *Bagatellen*, *Art Lies* and *Electronic Book Review*. His fiction and poetry may be read in the pages of *In Posse Review*, *Drunken Boat*, *Antennae*, *Black Clock*, *Everyday Genius*, the anthology *Chronometry* and elsewhere. Joe lives and works in Dallas, TX. www.slowstudies.net/jmilazzo

(7) pre- *Hot Violin* (2003-2005)

"Hot Violin" was written for a proposed, but never completed, collection of pseudo-ekphrastic poems conceived in the context of an extensive (and since dispersed) record collection.

(13) post- *Jimmy* (2010-2011)

"Jimmy" is one poem/visual text of a series of 4 such texts (the others being: "Ernie," "Hank" and "Gertie") created on an Olivetti Underwood lettera 31 portable manual typewriter, purchased off of auction website EBay for \$18.86 (including postage) in October 2010. The piece was inspired, in part, by a passage from James Joyce's novel *Finnegan's Wake*.

***

Yonas Millares is a Sweden-based artist born in Chile. He studied painting at *Västerås Konstskola* then began researching his Chilean roots. This led to questioning society, regarding power, hierarchies, the monetary system and conflicts—the dualities of life. He later attended *Gerlesborgskolan* in Stockholm to cultivate his graphical style using symbols and patterns, influenced by activism and Santiago's colorful street art. He is currently studying at *Konstfack* pursuing his B.A. At Liljevalchs Konsthall's 2011 spring exhibition, Millares presented the painting "The Monetary System."

(3) pre- *Eddie: Seventh Son Of A Seventh Son* (1990)

Eddie, the head, was and is the mascot of the British heavy metal band *Iron Maiden* since its 1975 inception. At a concert's end, red smoke and blood pours from its mouth. Then, he was 'killed' by the band members before being reincarnated. He was evil—a ghost, a symbol. *Iron Maiden* was personified in the imagined Eddie. He commercialized the band—a face of fear and terror. He is hatred; he wants to kill you. Like a god—worshiped by millions of fans, growling and sweaty in the dark with colored lights from the stage. Or a shaman who runs around like a maniac to the sound of blistering drums and cymbals. The guitarists slaughter him with their guitars—it's no doubt that it's a *He*. Total anarchy, a constructed flow of raging aggression. All anxiety and hate, contained in this over-two-meters-tall beast. It's a game, a rush of joy, everybody's on, happy, screaming euphorically, late at night until depleted of emotion ... they fall asleep with smiling

faces. The next day, everything is as usual. The mail slot wakes you up as the mailman drops bills on the doormat. The show is over, so is the party, but you are infinitely grateful, knowing that you have experienced the most spiritual experience in your life! You experienced it in tune with thousands of others who again squirm over their boring, habitual occupations. Eddie is a cult, a religion, death, the mysterious unknown resumed from his grave. Through life filled with humiliation, he returns. He wants revenge. He wants to kill YOU! Fucking—Piece of Shit—Crap—Idiot—People!

(10) post- *¿Amor?* (2010)

I was on a night bus. It was probably around 4 a.m and pitch-black outside. I saw steep ravines and valleys. The motor in the bus was strained to a maximum as we climbed higher towards the snow-clad tops of the mountain. This was about a week after a devastating 8.6 earthquake. I was near the border between Chile and Argentina (Mendoza) in the Andes. To pass the time—sleeping was out of the question—I prayed to the trees and the rocks, the stars, the sky, and the air: please let me survive, I have so much more to give in this life. I knew that aftershocks were common for up to six months after the main earthquake. Why do I do this to myself? I could have just stayed home, and not have to worry about the bus falling down into the ravine and exploding as the earth once and for all says it has had enough of exploitation. And all that would be left of me would be a white wooden cross with all the others lining the steep winding gravel road. During the bus ride, I made twenty small drawings. I promised myself that if I survived I would give one to the bus driver. For some reason I didn't. This is one of them.

***

Thomas Raschke (b. 1961) is the son of Werner and Hannelore Raschke, goldsmiths, of Schwäbisch Gmünd, Germany. He has a M.A. in Fine Art and a sculptor's M.A. from *National Academy of Art and Design in Stuttgart*, Germany. Raschke founded *von Erlenbach Art School* in Berlin; he is a professional artist/master goldsmith based in Stockholm.

(4) pre- *The Ship* (1988)

Early, during his apprenticeship as a goldsmith in his hometown in Schwäbisch Gmünd in Southern Germany, Thomas Raschke created his first sculptures. In 1983, he moved to Berlin to receive training as a welder and locksmith where—using newly-acquired techniques—he created his first life-size figures in steel.

In the following years back in his hometown, close contact with designers influenced his sculptural work. He shared a studio with product designers, assisted in developing models and actively participated in design projects. This was a time of intensive discourse on design theories, and the *Hochschule für Gestaltung* (i.e. HfG Schwäbisch Gmünd) guided his artistic development. Therefore, *The Ship* reveals elements of both design and architecture.

Thomas Raschke placed the sculpture right in front of a Roman church. The obvious contrast between the shape of the object and the arches of the early middle age is only superficial. The vault of the apse, staircases and arches of the church are repeated in Raschke's sculpture, although the use of the materials aluminum and varnished laminated wood exaggerate the contrast.

Thomas Raschke succeeded to compete with the colossal building of the 13th century by means of a streamlined shape and making use of contemporary materials, while his visual language bridges to the historical tradition of his hometown.

(9) post- *Band on the Line* (2009-2010)

With Thomas Raschke's *The Band*, what you see is not what you get, at least, not at first glance. To begin with, this isn't an actual band, per se, though you can catch the artist strumming on his handmade bass guitar from time to time. Instead, what you get are the black lines, outlines and curves of a full handset; drums, speakers, guitar and amps modeled on Raschke's very own Marshall amplifiers. Call it an illusion of plasticity, if you will. For years, this artist has worked with steel wire, his signature medium, to produce artworks that trick the eye and leave onlookers bemused as to what they are actually looking at. As you walk around the piece it comes alive, culminating with the German artist's passion for music and creative diligence, constantly pushing the boundaries of physical reality, form and visceral perception.

Inspired by the nascent simulations on the screens of computer numerical control machines he worked with when he was 18, and later by the graphics of Moebius's mind-bending set and costume designs in *Tron* (1982), Raschke challenged himself to beat the machines at their own game. When he wasn't training as a goldsmith in his hometown or studying sculpture in Stuttgart in the early 80's, Raschke was also playing bass guitar in a new wave group and then a punk band. Music has accompanied his entire careering is significant, even in the constant buzz of the radio in his workshop and the meticulousness of the work confirms his devotion to good vibrations. This is where Thomas Raschke is no ordinary goldsmith turned conceptual artist.

—Renasha Kahn, *The Word*, Volume04, Issue01 (2011)

***

Anja Rühle works as a costume and set designer for opera, theatre and dance productions in both Sweden and Germany. She studied theatre costume & set design at the *Munich Academy of Arts* and the *Stockholm Academy of Dramatic Arts*. She is part of the artistic team *nobody dansproduktion*, a dance company interested in creating and exploring situations that hinder the performer and his natural impulse to be in control of action. Rühle's work is inspired by the thought of showing an experience that mirrors everyday life with its unforeseen occurrences rather than the perfectly rehearsed performance. The implement of loss of control and/or identity is essential in her work. She received The Swedish Art Grants Committees working grant 2011 and travel grant 2010. Born in Germany 1973, she now lives in Stockholm. www.anjaruehle.com

(16) pre- *Flucht* (1993)

Wooden board 45 x 45cm, wire, gypsum, watercolor. A highschool piece of art on the topic "refugees" inspired by the war in former Yugoslavia and from images from newspapers and TV.

(6) post- *K* (2006)

Set & costume design for the theater performance *Nya Processen* at Stockholms Stadsteater 2007. It is a story of a man who gets lost in both his outer and inner worlds.

Biografier² + Beskrivningar av verk

Då **Cecilia Haupt** redan vid en mycket ung ålder insåg att hon var konstnär och både målade samt tecknade tycktes framtiden vara utstakad. Efter det estetiska gymnasieprogrammet gick Cecilia på *Beckmans reklamskola* och därefter *Konstfack*. Fem år på *Konstfack* blev det, i sökandet efter kunskap både praktiskt och teoretiskt. Måleriet släpper hon aldrig.

(11) pre- *Hus under Landskap* (1977)

Målningen *Hus under Landskap* handlar om hur Cecilia 5 år gammal försökte måla ett hus men målade över huset med oljefärg. Det blev en kulle istället.

(2) post- *Minnets Landskap* (2011)

Målningen *Minnets Landskap* handlar om en plats som endast finns i minnet. Ett förlorat paradiset.

***

Janna Holmstedt bor i Stockholm och utexaminerades från *Konsthögskolan i Umeå* 2004 (M.F.A.).
www.jannaholmstedt.com

(5) pre- *Utan titel* (1999)

Trä, glas, fotografier, skumgummi, lysdioder, filt.

(8) post- *Miljöberoendesyndrom* (2009)

3-kanalig video- och ljudinstallation med videoprojektorer, plexiglas, hörlurar, ett bord, tre stolar, trägolv och en pistol. Längd: 3 kanaler á 7 min. Språk: engelska och svenska. Berättarröster: Andreas Kundler, Jan Modin och Ulla-Britt Norrman. Skådespelare i de filmade sekvenserna: Janne Kilpiö och Nina Renvall.

***

Janice Lee är konstnär, författare, redaktör och curator. Hon är intresserad av förhållandet mellan metaforer av medvetande och teoretisk neurovetenskap, och experimentellt berättande. Hennes verk har publicerats i bland annat *Big Toe Review*, *Zafusy*, *antennae*, *sidebrow*, *Action*, *Yes*, *Joyland*, *Luvina*, *Everyday Genius*, *elimae*, och *Black Warrior Review*. Hon har skrivit *KEROTAKIS* (Dog Horn Press, 2010), en tvärvetenskaplig utforskning av cyborger, hjärnor, och villkoren av medvetande, *Daughter* (Jaded Ibis, april 2011), och *Red Trees*. Hon har en M.F.A. i kreativt skrivande från *California Institute of the Arts* och bor i Los Angeles där hon är en av redaktörerna för onlinetidskriften *[out of nothing]* and och en av grundarna av den interdisciplinära konstorganisationen *Strophe*.

(1) pre- *Hund i rymden* (ca 2000)

beskrivning: En penna och bläckteckning av en fantasihund som heter Chester i rymden. Verket var en uppgift på en bildlektion på gymnasiet där diverse tekniker med penna och bläck lärdes ut, inklusive stippling.

(15) under- *Untitled* (c. 2007)

beskrivning: En teckning från *KEROTAKIS*, Janice Lees M.F.A. examensprojekt och debutbok, utgiven 2010 på Dog Horn Publishing (doghornpublishing.com/kerotakis.html). Boken beskrivs som "Janice Lees postmoderna utforskning och medvetandet, form och berättande. Den följer G.I.L.L.s resa, en samtida version av Frankenstein som för oss framåt, bakåt, och i sidled genom tid och rum. Det här är en cutting-edge roman för multimediaåldern." Bilden är en teckning som etsades på svart skrapkartong och föreställer G.I.L.L., huvudpersonen i *KEROTAKIS*.

***

Ann Lindberg föddes 1980 i Nedansjö, en liten by utanför Sundsvall och flyttade ner till Stockholm som 20-åring för att studera dans. Efter fyra år på *Danshögskolan* i Stockholm, 2001-2005 började Lindberg koreografera för fria teatergrupper vilket hon gillade skarpt. Hon började utforska gränslandet mellan dans och teater och drogs till dansteatern och performancekonsten där hon samarbetade med bildkonstnärer, musiker och kompositörer. 2010 träffade hon scenografen och kostymören Anja Rühle och tillsammans bildade de *nobody dansproduktion*. Deras

---

2 Notera: varje medverkandes konstnärliga utbildning har med avsikt tydliggjorts i sin helhet.

första gemensamma produktion blev dansteaterföreställning *WANNABE—så du tror du kan dansa* som spelades på Teater Pero och Platform Stockholm i Liljeholmen jan - feb 2011 och blev uppmärksammas i media. Lindbergs mål i livet är att döda Jante och fortsätta andas in på gatan och ut på scen. För tillfället förbereder Lindberg och nobody dansproduktion sin nästa dansteaterföreställning med arbetsnamnet *Hinder*, premiär i januari 2012. www.annlindberg.se/ / www.nobodydans.se

(14) *pre- Living Life in 160* (2000)

Ett dansstycke om tempot i Stockholm sett av Lindberg som nyinflyttad 20-åring från Norrland. Lindberg undersökte problematiken när dygnets timmar inte räckte till för att göra allt man kunde och ville göra som nyinflyttad wannabe kulturarbetare i Stockholm. Stycket dansades till technomusik i 160bpm och framfördes på Årsta Teater år 2000.

(12) *post- -26°C* (2011)

En extremt kort danskortfilm av och med Ann Lindberg med premiär hösten 2011. En studie av dans i kyla som även blev ett uthållighetstest mellan fotografen och koreografen/ dansaren.

***

Joe Milazzo har en M.F.A. i kreativt skrivande från *California Institute of the Arts* (2008). Han är en av grundarna av den interdisciplinära konstorganisationen *Strophe*, redaktör för onlinetidningen [*out of nothing*] och redaktör och utgivare av *Imipolex Press*. Joes kritik och essäer har publicerats i *Paris Transatlantic Magazine*, *One Final Note*, *Bagatellen*, *Art Lies* och *Electronic Book Review*. Hans prosa och lyrik återfinns bland annat på sidorna i *In Posse Review*, *Drunken Boat*, *Antennae*, *Black Clock*, *Everyday Genius*, och i antologin *Chronometry*. Joe bor och arbetar i Dallas, USA. www.slowstudies.net/jmilazzo

(7) *pre- Hot Violin* (2003-2005)

"Hot Violin" skrevs för en tilltänkt, men aldrig färdiggjord, samling pseudo-ekfrasiska dikter tillkomna i relation till en omfattande (och sedan splittrad) skivsamling.

(13) *post- Jimmy* (2010-2011)

"Jimmy" är en dikt/visuell text ur en serie av fyra liknande texter (de andra heter "Ernie", "Hank" och "Gertie") skapade på en Olivetti Underwood lettera 31 bärbar manuell skrivmaskin, köpt på Ebay för \$18.86 (inklusive frakt) i oktober 2010. Dikten inspirerades delvis av ett stycke ur James Joyces roman *Finnegan's Wake*.

***

Yonas Millares är en Sverige-baserad konstnär född i Chile. Han studerade måleri på *Västerås Konstskola* och började sedan forska om sina chilenska rötter. Detta ledde till frågor om makthierarkier, i samhället det monetära systemet och konflikter—livets dubbelheter. Han läste sedan vidare på *Gerlesborgskolan* i Stockholm för att utveckla sin grafiska stil med symboler och mönster, influerad av aktivism och färgglad gatukons i Santiago. Han läser för närvarande på Konstfacks kandidatprogram. Millares målning *The Monetary System* ställdes ut på Liljevalchs vårsalong 2011.

(3) *pre- Eddie—Seventh Son Of A Seventh Son* (1990)

Eddie the head har varit den brittiska hårdrocksgruppen *Iron Maidens* maskot sedan starten 1975. Ur hans mun sprutade både röd rök och blod under slutet av spelningarna. Sedan slogs han till "döds" av alla bandmedlemmarna för att sedan återuppstå. Han vad det onda, ett slags spöke, en symbol. Allting som *Iron Maiden* stod för personifierades i den påhittade figuren Eddie. Han kommersialiserade bandet, ett ansikte av skräck och terror. Han är hat och vill döda DEJ. En slags gud dyrkad av miljontals fans, som vrålar svettandes i mörkret av scenens färgade strålkastare. En kollektiv ritual tar vid då monstret dyker upp i slutet av varje spelning. En slags schaman som springer runt som en galning till ljudet av dånande trummor och cymbaler. Gitarristerna tar sina gitarrer och flår honom—det är inget tvivel om att det är en *Han*. Total anarki råder, ett konstruerat flöde av uttryckt aggression. All ångest, allt hat—riktat mot denne över 2 meter långa best. Det är en lek, ett glädjerus, alla är med, alla är glada, och euforiskt skrikande, för att sedan på natten, uttömnda på alla sina känslor...somna in med ett leende på läpparna ... Nästa dag är allt som vanligt igen ... du vaknar av postinkastet då brevbären kastat ner ännu ett par räkningar på

dörrmattan ... showen är över ... och festen lika så ... Men du är evigt tacksam över att du har varit med om den överlägset mest spirituella upplevelsen någonsin i ditt liv! Och du fick uppleva det i samklang med tusentals andra människor som också idag våndas över sina tråkiga meningslösa vardagssysslor. Eddie är kult, Eddie är religion, Eddie är livet, Eddie är döden, Eddie är det mystiska okända och återuppstådd från sin gravplats. Genom ett liv fyllt av förnedring, återkommer han. Han vill ha revansch. Han vill döda ER! Fucking—Jävla—Idiot—Människor!!!

(10) post- *¿Amor?* (2010)

Jag satt i en buss på natten. Klockan var väl runt 4 och det var becks svart utanför. Jag såg ravinbranta dalar. Bussens motor ansträngdes till max då vi minut efter minut steg allt högre upp mot bergens snötäckta toppar. Det var cirka en vecka efter en förödande jordbävning på 8.6 på richterskalan. Jag befann mig vid gränsen i bergskedjan Anderna, mellan Chile och Argentina (Mendoza). För att få tiden att gå—det var omöjligt att sova—bad jag till träden och stenarna, stjärnorna, himmelen och luften att: snälla, låt mig överleva, för jag har så mycket mer att ge i det här livet. Jag visste att efterskalv var vanliga även upp till ett halvår efter själva huvudskavet. Varför utsätter jag mig för sånt här? Jag hade lika gärna kunnat stanna kvar hemma så hade jag inte behövt oroa mig över ifall bussen faller ner i ravinen och exploderar då jorden säger ifrån än en gång åt alla som utnyttjar den. Och det som hade blivit kvar av mig hade endast varit ännu ett vitt träkors tillsammans med alla dom andra längs den grusiga, branta, slingriga vägen. Under bussfärden gjorde jag ett 20-tal små teckningar. Jag lovade mig själv att om jag överlevde skulle jag ge en av dom till busschauffören. Av nån anledning blev det inte av. Det här är en av dom.

***

Thomas Raschke (f. 1961) är son till Werner och Hannelore Raschke, guldsmeder i Schwäbisch Gmünd, Tyskland. Han har en M.F.A. i konst och skulptur från *National Academy of Art and Design* i Stuttgart. Raschke grundade *von Erlenbach Art School* i Berlin. Han jobbar som konstnär och guldsmed i Stockholm.

(4) pre- *The Ship* (1988)

Tidigt, under hans tid som guldsmedslärling i sin hemstad Schwäbisch Gmünd i södra Tyskland, gjorde Thomas Raschke sina första skulpturer. Han flyttade till Berlin 1983 och tränade lödning och lådsmedsteknik. Med de nya tekniska kunskaperna gjorde han sina första stålskulpturer i naturlig storlek.

Åren därefter tillbringade han i sin hemstad och influerades han av nära kontakter med formgivare. Han delade ateljé med produktformgivare, och hjälpte till att utveckla modeller och var aktiv i ett flertal designprojekt. Detta var en tid av intensiv diskussion inom design teori och *Hochschule für Gestaltung* (dvs. *HfG Schwäbisch Gmünd*) påverkade hans konstnärliga utveckling. Detta kan ses i *The Ship*, som avslöjar element av både arkitektur och design.

Thomas Raschke placerade skulpturen framför en romersk kyrka. Den uppenbara kontrasten mellan objektets form och de medeltida valven är bara på ytan. Valvet av absiden, trappor och valv i kyrkan upprepas i Raschke skulptur, även om användningen av aluminium och lackerade trälaminat överdriver kontrasten.

Thomas Raschke lyckades konkurrera med den kolossala 1200-tals byggnaden genom en strömlinjeformad form och med moderna material, medan hans bildspråk bygger broar till den historiska traditionen i sin hemstad.

(9) post- *Band on the Line* (2009-2010)

Med Thomas Raschkes *The Band*, är vad du ser inte vad du får, åtminstone inte vid första anblick. Till att börja med är detta inte ett faktiskt band, per se, även om konstnären klinkar på sin handgjorda basgitarr då och då. Vad man istället får är svarta linjer, konturer och kurvor av trummor, högtalare, gitarr, och förstärkare som bygger på Raschke alldeles egna Marshallförstärkare. Kalla det en illusion av plasticitet, om du så vill. I årtal har den här konstnären arbetat med ståltråd, sitt typiska medium, för att producera konstverk som lurar ögat och lämnar åskådarna förvirrad om vad det är de faktiskt tittar på. När man går runt verket väcks det till liv, och kulminerar med den tyske konstnärens passion för musik och kreativt flit, som ständigt flyttar fram gränserna för den fysiska verkligheten, form och känslomässiga tolkning.

Inspirerad av tidiga simuleringar på skärmar CNC-maskiner han jobbade med när han var 18, och senare av grafik av Moebius kluriga scen- och kostymdesign i *Tron* (1982) utmanade Raschke sig själv i att slå maskinerna i deras eget spel. När han inte utbildade sig som guldsmed i sin hemstad eller studerade skulptur i Stuttgart i början av 80-talet, spelade Raschke spelar bas i ett new wave band och sedan i ett punkband. Musik har haft en ständig närvaro i hans karriär, även i form av det konstanta surret från radion i verkstaden och noggrannhet i verken bekräftar hans hängivenhet till bra vibrationer. Det är här Thomas Raschke är mer än en vanlig guldsmed som blivit konceptkonstnär.

—Renasha Kahn, *The Word*, Volume04, Issue01 (2011)

***

Anja Rühle, född 1973 och uppvuxen i Tyskland, bor sedan 1998 i Sverige. Utbildad på *Kunstakademie München* och *Dramatiska Institutet* i scenografi och kostym. Rühle har gjort scenografi och kostym till teater, dans och operaföreställningar i både Sverige och Tyskland och är del av den konstnärliga ledningen av danskompaniet *nobody dansproduktion* som undersöker situationer som hindrar dansaren och dennes naturliga impuls att kontrollera skeendet. Hennes arbete inspireras av händelser som speglar vardagen snarare än den perfekt repeterade föreställningen. Förlust av kontroll och/eller identitet är bärande i Rühles arbete. Hon har tilldelats Konstnärsnämndens arbetsstipendium 2011 och Konstnärsnämndens resestipendium 2010, Teaterförbundets stipendium till Biennalen i Borås 2009 samt Anders Sandrews stipendium 2001. www.anjaruehle.com

(16) pre- *Flucht* (1993)

Träskiva 45 x 45cm, tråd, gips, vattenfärg. Konstverk från gymnasieskolan på ämnet "Flykt" inspirerad av det pågående kriget i Jugoslavien och bilderna på tv och i tidningar.

(6) post- *K* (2006)

Scenografi och kostym till teaterpjäsen "Nya Processen" på Stockholms Stadsteater 2001. En man som går vilse i tillvaron och sig själv.

KEY

(1) pre- Janice Lee	(2) post- Cecilia Haupt	(3) pre- Yonas Millares	(4) pre- Thomas Raschke
(5) pre- Janna Holmstedt	(6) post- Anja Rühle	(7) pre- Joe Milazzo	(8) post- Janna Holmstedt
(9) post- Thomas Raschke	(10) post- Yonas Millares	(11) pre- Cecilia Haupt	(12) post- Ann Lindberg
(13) post- Joe Milazzo	(14) pre- Ann Lindberg	(15) during- Janice Lee	(16) pre- Anja Rühle